

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **N. V. K.**, zastoupeného Mgr. Darinou Kučerovou, advokátkou se sídlem Děčín 2, Sofijská 890/31, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, proti rozhodnutí ze dne 22. 4. 2002, č. j. OAM-656/VL-16-HA08-2002, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, ze dne 27. 11. 2003, č. j. 24 Az 418/2003 - 32,

takto:

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 22. 4. 2002, č. j. OAM-656/VL-16-HA08-2002, neudělil žalovaný žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně žalovaný rozhodl tak, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobce uvedl, že ve Vietnamu je komunismus; společnost nemá sociální jistotu, lidská práva nejsou dodržována, není zajištěna práce,

lidé nemají ani minimální životní podmínky. Odjel do ČR, kde jsou lidská práva respektována a rovnoprávnost je chráněna.

Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl rozsudkem ze dne 27. 11. 2003. Vzhledem k nesouladu mezi obsahem žaloby a obsahem výpovědí žalobce uvedených ve správním spise soud považoval skutečnosti namítané v žalobě za účelově uvedené a uzavřel, že v průběhu správního řízení žalobce neuvedl nic, co by svědčilo o konkrétním porušení jeho lidských práv. Neuvedl žádné konkrétní jednání či situaci, z nichž by bylo možno usoudit, že je osobou pronásledovanou ve smyslu § 12 zákona o azylu. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce opustil vlast z ekonomických důvodů; ve Vietnamu nemohl najít práci, obdobné potíže však má většina vietnamské společnosti. Poté, co ho kamarádi přesvědčili, že mladý člověk se může realizovat pouze v zahraničí, se rozhodl odjet do ČR. Správní orgán po provedeném řízení usoudil, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu a krajský soud mu dal po přezkoumání napadeného rozhodnutí v rámci žalobních bodů svým rozsudkem za pravdu.

Proti zamítavému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost založenou na důvodu uvedeném v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a to na vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech a soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Konkrétně uvedl, že žalovaný zcela nedostatečně posoudil politickou situaci ve Vietnamu a dále i jeho osobní situaci. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. S ohledem na rozhodnutí o kasační stížnosti se rozhodnutí o tomto návrhu stalo bezpředmětným. O této žádosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť rozhodl přímo ve věci samé.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a shledal kasační stížnost nedůvodnou.

Stěžovatel dovozoval vady řízení před správním orgánem spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech; zejména správní orgán nedostatečně posoudil jeho osobní situaci a politickou situaci ve Vietnamu. Nejvyšší správní soud se však s touto výtkou neztotožnil.

Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, resp. je nedostačující k učinění správního skutkového závěru.

Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti:

V žádosti o udělení azylu žalobce jako důvod, pro který žádá o udělení azylu označil ekonomické potíže; ve Vietnamu neměl práci, proto jej opustil.

Při pohovoru dle § 23 zákona o azylu uvedl, že po skončení školy s maturitou v roce 2000 hledal práci v továrně na chladničky ve městě C. L., nebyl však přijat kvůli vysoké nezaměstnanosti a z toho vyplývajícího přetlaku poptávky po pracovních místech. Ti, co jsou zaměstnaní však mají nízký plat. Práci hledal pouze v kraji,

dál už by se to nevyplatilo. Obdobné problémy má většina obyvatelstva. Na vysokou školu se nedostal. Poté byl bez práce, pracoval pouze příležitostně jako pomocník. Vietnamský režim je nespravedlivý, nerozlišuje vzdělání. Kamarádi, kteří studovali ve Vietnamu a vycestovali, ho přesvědčili, že mladí lidé, kteří chtějí lepší život, ho mohou uskutečnit pouze v zahraničí. Z Vietnamu tedy odešel z ekonomických důvodů, o azyl požádal kvůli legalizaci pobytu v ČR. Jiné problémy ve Vietnamu neměl.

Zpráva MZV USA o stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu za rok 2000, z února 2001, poukázala na ekonomické potíže země (odhad ročního HDP na jednoho obyvatele byl 375 USD), a to i přes určité reformy, které vytvořily v městských oblastech všeobecné předpoklady pro pokračující sociální, právní, vzdělávací a fyzický pokrok. 70% práceschopného obyvatelstva pracovalo v zemědělství. V chudobě žilo 30% obyvatel venkova.

Z žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že skutkový stav žalovaný na základě jím shromážděných podkladů stanovil tak, že důvodem stěžovatelovy žádosti o udělení azylu byla jeho snaha vyřešit vlastní ekonomické potíže v zemi původu vyvolané nezaměstnaností. Tato jeho situace však vyplývala z celkové hospodářské situace ve Vietnamu. Azylovou procedurou chtěl žalobce legalizovat svůj pobyt v ČR.

Nejvyšší správní soud shledal, že žalovaný při svém rozhodování vycházel především ze stěžovatelovy žádosti o udělení azylu a z jeho sdělení poskytnutých během pohovoru podle § 23 zákona o azylu. Stěžovatel při tomto pohovoru odpovídal na přesné otázky konkrétně se vztahující k jeho životní situaci a mohl se i samostatně vyjádřit k důvodům své žádosti o udělení azylu. Situaci žalobce žalovaný též posoudil na pozadí informací o politické a ekonomické situaci a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu, zejména pak ze Zprávy Ministerstva zahraničí USA o stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu za rok 2000, z února 2001, aktuálních informací z databáze ČTK a z informací Ministerstva zahraničních věcí ČR – Zastupitelského úřadu v Hanoji.

Ze správního spisu jasně vyplývá, že žalovaný provedl v řízení úplné dokazování, je z něj zřejmé, z jakých důkazních prostředků při svém rozhodování vycházel. Důkazní prostředky byly řádně a logicky zhodnoceny a provedené dokazování vyústilo v řádně zjištěný skutkový stav, z něhož správní orgán při svém rozhodování o tom, zda jsou zde důvody pro udělení azylu dle § 12, § 13 odst. 1 a odst. 2 a § 14 zákona o azylu a zda se na žalobce vztahuje překážka vycestování dle § 91 zákona o azylu, vycházel. Ze spisového materiálu bylo rovněž zjištěno, že stěžovatel nebyl nikterak krácen na svém právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění.

Ve shodě s rozhodnutím krajského soudu Nejvyšší správní soud konstatuje, že podklady pro skutkový závěr učiněný žalovaným, obsažené ve správním spisu jsou pro účely rozhodování o udělení azylu zcela dostačující, skutková podstata ze spisu jednoznačně vyplývá a je konzistentní i s tvrzeními žalobce učiněnými v průběhu správního řízení. Lze jen podotknout, že ani v kasační stížnosti stěžovatel konkrétněji nespecifikoval, ke kterým okolnostem vztahujícím se k jeho osobní situaci nebo k politické situaci ve Vietnamu žalovaný nepřihlédl. Není tak zřejmé, v čem spatřoval zanedbání procesní povinnosti ze strany žalovaného.

Nejvyšší správní soud tedy shledal všechny stěžovatelovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední

povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. března 2005

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu